

Gay a genetika: veda dáva veci do poriadku

Silvana de Mariová

20. septembra 2019 ✚ *História*

Prestížny vedecký časopis *Science* publikoval zásadnú štúdiu napísanú Talianom Andreom Gannom o tzv. homosexualite, čo je vlastne nesprávny termín označujúci správanie, ktorého sa niektoré ľudské bytosti dopúšťajú v určitom úseku svojho života alebo dokonca po celý život, pri ktorom sa vzdávajú sexuality v prospech erotických praktík s osobami rovnakého pohlavia. Ide o očividne sterilné praktiky, ktoré v prípadoch, keď zaťažia poslednú časť tráviaceho traktu, exponenciálne znásobujú nielen sexuálne prenosné choroby, ale aj proktologické choroby.

Zdroj: pixabay.com

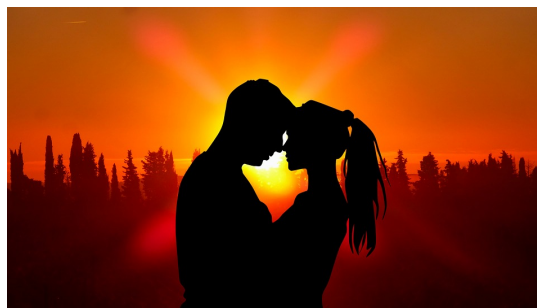
Pri rešpekte k rôznym písmenám skratky *Lgbtxyzaktoviečoešte* je sexualita prirodzený spôsob vytvárania ďalšej generácie, čiže života, vďaka stretnutiu mužskej a ženskej gamety v tzv. pohlavných organizmoch. Améby nie sú sexuálne rozlíšené, my áno. Ak k takému stretnutiu nedochádza, nemožno hovoriť o sexualite. Ale je tu ešte čosi iné. My, ľudské stvorenia, sme spojením prírody a kultúry. Nie sme, samozrejme, iba príroda, ale **kultúra nesmie nikdy ísť proti prírode**: musí byť jej završením, musí byť schopná naplniť matériu túžbou a duchom, nie popierať ju.

Sexuálne orgány, nazývané tiež rozmnožovacie, slúžia na reprodukciu. Pretože matka príroda nie je hlúpa, vložila do sexuálnych orgánov, a iba do sexuálnych orgánov, intenzívnu, mimoriadnu rozkoš, orgazmus, do mozgu ľudí vložila príťažlivosť voči ľuďom druhého pohlavia, pretože inak by ľudský život vyhynul. Orgazmus, sexuálne potešenie, je prostriedok: dieťa je cieľ. V roku 1968 ľudstvo oddelilo sexualitu od reprodukcie: potešenie už nebolo prostriedkom, ale cieľom. Sexualita bola zbavená svojej prapôvodnej sily, bola zredukovaná na hračku, na obyčajné potešenie, ale ani tak to na situácii nič nemení. Potešenie je len v sexuálnych orgánoch. Orgazmus je možný iba v sexuálnych orgánoch. Orgazmus neexistuje v prostate a už vôbec nie v tráviacom trakte, ktorý by sa mal používať iba na trávenie, pretože má dráždivý a nekomunikatívny charakter, a pokiaľ sa používa na „rekreačné účely“, dráždi sa a keď sa dráždi, je to zlé. To, čo sa mylne považuje za orgazmus, to, čo sa transformuje na pocit považovaný za orgazmus na mozgovej úrovni, je triviálna nocicepcia s následným vrcholom hladiny endorfínov.

Vedecká štúdia napokon potvrdzuje to, čo sme vždy tvrdili: v takzvanej homosexualite neexistuje genetická determinácia, azda iba vágna predispozícia spôsobená tisíckami genetických variantov. Všetko ostatné sa rodí v mozgu. Všetko ostatné je vplyv prostredia a kultúry. Všetko ostatné je preto mentálny zvyk a **mentálne zvyky je možné meniť.**

Keď sa sexualita oddelí od reprodukcie, v takomto prípade sterilita takzvanej homosexuality sa už nepovažuje za vadu. Žijeme v dobe, ktorá nenávidí život a nemiluje deti, a ktorá zo sexuality spravila hračku.

Podľa niektorých treba tzv. homosexualitu považovať za fyziologický variant: podobne ako ľavorukosť, ktorou sa často opovrhovalo, alebo dokonca červenovlasosť, čo je ďalšia charakteristika, ktorá bola v minulosti predmetom opovrhovania. Sú to smiešne prirovnania: ľavorukosť nie je sprevádzaná zvýšenou chorobnosťou. Ľavoruká osoba sa môže stať vynikajúcim tenistom, vedcom na úrovni Leonarda da Vinciho a vynikajúcim čímkoľvek iným. Červenovlasá osoba má červené vlasy. Avšak muž, ktorý sa pohlavne stýka s inými mužmi má 20- až 140- násobne vyššie riziko nakazenia rôznymi pohlavnými chorobami (podľa rôznych štatistík), 17-násobne vyššie riziko vzniku rakoviny konečníka. Takzvané homosexuálne osoby majú 3-násobne vyššie riziko psychiatrických chorôb, vyššiu mieru spotreby návykových látok. Podľa LGBT propagandy psychiatrické problémy a užívanie návykových látok homosexuálmi sú spôsobené tzv. homofóbiou. Ľavorukí, červenovlasí, kresťania či židia žijúcich v krajinách, kde sú vystavení prenasledovaniu, nikdy nevykazovali a nevykazujú vyššiu mieru psychiatrických chorôb alebo užívania návykových látok. Okrem toho **psychiatrické choroby a užívanie návykových látok sú obzvlášť závažné práve v krajinách, ktoré sú najviac naklonené voči homosexuálom, čiže sú gay-friendly.**

Zdroj: pixabay.com

Záver: tzv. homosexualita nie je fyziologická. Takzvaná homosexualita nie je vrodená. Takzvaná homosexualita je reverzibilná. My, ktorí sa voči nej kriticky stavíme, **robíme to iba z lásky.** **Nemôžem byť ticho, keď vidím, že títo ľudia ohrozujú svoje zdravie.** A nielen to. Som presvedčená, že tí, ktorí sa na ľudí ohrozujúcich svoje zdravie dívajú s „tolerantným“ a prihlúplým úsmevom, ich v skutočnosti vôbec nemajú radi. Ako hovorí môj drahý priateľ, bývalý homosexuál, Joseph Sciambra, každý môže byť slobodný, ale sú to gejovia, ktorí zomierajú. Pretože homosexuáli, tzv. *bottom*, naďalej zomierajú.

Cirhóza pečene vyvolaná vírusom hepatitídy B nie je liečiteľná. Keď sa k AIDS pridá ešte syfilis a je rezistentný voči antibiotikám, môže zabíjať. Antiretrovirotiká, ktoré blokujú AIDS, v treťom svete, neexistujú. A predovšetkým, ľudia sú nekonečne šťastnejší, keď žijú v súlade so svojou vlastnou fyziológiou. Dovoľte nám to teda povedať, ktorí vás máme radi. Veľmi vás milujeme a pretože vás milujeme,

chceme pre vás to najlepšie. Pre vás je najlepšie, keď budete prežívať svoju sexualitu tak, ako ju príroda vytvorila. Keď muži milujú ženy a ženy mužov.

Posledná otázka. Prečo by rodič, ktorému dieťa povie, že sa správa tak, že znásobuje 140-krát riziko nakazenia syfilisom a 14-krát riziko rakoviny konečníka, mal byť s tým spokojný? Nemal by správny rodič dieťaťu povedať: dieťa moje, milujem ťa tak, žeby som za teba zomrel, ale nenávidím to, čo robíš? Keď vidíme fajčiť naše deti, mali by sme byť šťastní a tolerantní? Alebo mali by sme povedať: nechaj to, prosím ťa!

Na záver uvádzam prvé riadky z knihy *Znovuobjaviť normalitu* psychoterapeuta Richarda Cohena, bývalého homosexuála:

*Nikto sa nerodí s homosexuálnou orientáciou. Neexistujú vedecké údaje o genetickom či biologickom základe príťažlivosti voči osobám rovnakého pohlavia. Nikto si nevolí, že chce, aby ho priťahovali osoby rovnakého pohlavia. Táto príťažlivosť je dôsledkom nevyriešených tráum z detstva, ktoré vedú k zmätku v sexuálnej identite. Jednotlivci si môžu zvoliť zmenu a prechod z homosexuálnej orientácie na orientáciu heterosexuálnu. **Príťažlivosť voči osobám rovnakého pohlavia nie je vrodená.** To, čo sa človek naučil, môže sa aj odnaučiť. Keď sa rany uzdravia a naplnia sa neuspokojené potreby, človek zakúsi sexuálnu identitu a na svetlo vyjde heterosexuálna túžba. Nemáme tu do činenia s dobrom či zlom, ale s afektívnou poruchou voči osobám rovnakého pohlavia. V homosexuálnom životnom štýle niet nič „gay-ovské“ (veselé); vyznačuje sa mnohými sklamaniami a väčšinou je to nepretržité hľadanie lásky prostredníctvom spoluzávislých vzťahov. Nie je zlé pociťovať príťažlivosť voči osobám rovnakého pohlavia, pretože to predstavuje stimul na uzdravenie potreby nenaplnenej lásky. Nasledovanie tejto túžby však spôsobuje frustráciu a utrpenie. Máme tu do činenia s afektívnou poruchou voči osobám rovnakého pohlavia, pri ktorej človek neuznáva svoju maskulinitu či ženskosť, ale zúfalo sa snaží vyplniť prázdno spájaním sa s osobou rovnakého pohlavia.*

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/gay-a-genetika-veda-dava-veci-do-poriadku/>